

Teksti julkaistu Onnimannissa 4/2004

Teksti: Mirja Orvola – Kuvitus: Salla Savolainen: Ihmeellinen nappi.
Lasten Keskus 2004.

Teksti: Vesa Löhönen – Kuvitus: Jukka Laukkanen: Lumiakka Amalia
Karisto 2004.

Napintekijä ja lumiakka

Mirja Orvolan tekstille ja Salla Savolaisen kuvitukselle rakentuva Ihmeellinen nappi on varsin mukava hyvän tuulen tarina, josta löytyy sopivassa määrin niin tekstiä kuin kuvitustakin. Kirja kertoo napintekijä Petruksesta ja ihmeellisestä napista, jonka Petrus saa haltuunsa. Tarina itsessään on monivaiheinen ja Petruksen ohella sitä vie eteenpäin useampi henkilöihahmo. Nappien lisäksi tarinaan sisältyy syvempiäkin ajatuksia, näitä ei onneksi kuitenkaan tuoda millään lailla korostetusti esille, vaan annetaan lukijan itsensä hahmottaa ne rivien välistä. Kaikkein eniten pidin kuitenkin siitä ajatuksesta, että kirjan päähenkilö on enemmän esine – tässä tapauksessa nappi – kuin ihminen. Tarina toimii hyvin, sillä se todella pysyy napin ja sen ympärille liittyvissä henkilöissä.

Ihmeellisen napin kuvitus on erikoinen. Monia kuvista pitää lukea enemmänkin ylhäältä alas kuin vasemmalta oikealle. Ihmiset on kuvattu vähän suhteettomiksi ja hassun näköisiksi olennoiksi honteloine vartaloineen, pitkine käsineen ja isoine nenineen. Napit itsessään ovat kauniita värikkäine yksityiskohtineen, ja näyttävät jopa hiukan valokuvamaisilta. Jotenkin kuitenkin ajattelin, että nappeja olisi ollut enemmän erilaisia, kuin mitä kuvissa on. Kuvitus on kuitenkin tärkeä, ilman sitä kertomus tuntuisi vaillinaiselta. Ajatus napeista ja nappien tekemisestä on valloittava, mutta kun tähän yhdistetään vielä kuvitus, niin kirjan ääressä vierähtää tovi jos toinenkin.

Laukkasen ja Löhösen uusin kuvakirja edustaa hieman toisenlaista tyyliä. Lumiakka Amalia on lämmin ja sympaattinen kertomus ukosta, jolla ei ole akkaa. Ja sellainen vähän niin kuin pitäisi olla, ainakin lähimmäisten mielestä. Niinpä ukko rakentaa lumisen akan, joka yllätys yllätys osaakin puhua.

Löhösen arkinen ja mieteliään oloinen tarina vie lukijan sisälle rentoon tunnelmaan. Tarinasta huokuu savolainen elämänfilosofia: ukolla ei ole kiire mihinkään eikä hän myöskään turhia murehdi. Varsinkaan sitä, kuinka muu maailma hänen lumiseen ystävänsä suhtautuu. Pieni särö kerrontaan tulee siinä, että rennon letkeä tarina ontuu hiukkasen loppupuolella – kevät saapuu kovin äkkiä yhdellä lauseella. Tuntuu, että ukon ja Amalian tarina saatetaan päätökseen hiukan töksähtäen, tätä olisi voinut vielä hioa.

Itse pidin eniten arkisesta tarinasta. Varsinkin kuvitus vahvistaa arkeen liittyviä mielikuvia, kun ukko miettii ja pätkäilee projektinsa parissa hatunreuhka päässä ja lumilapio kourassa. Kuvituksen ja tekstin aseteltu muodostavat mukavan juohean ja eteenpäin liikkuvan kokonaisuuden, joka olisi auttamatta rampa ilman kuvitusta. Kirjassa on paljon mukavia yksityiskohtia, ei vähimpänä sympaattinen omistuskirjoitus.

Maria Loikkanen